

šlené návštěvě v kraji z-ém, jenž je krajem národnostně smíšeným, proto, že president republiky je, jak stěžovatel tvrdí, nepřitelem německého lidu a že proto bylo by hanbou, dělati mu stafáž. Za těchto okolností nelze výzvu stěžovatelu posuzovati jinak, než jako vybízení a podněcování k činům nemravným, poněvadž ostentativní neúčasti německého lidu při uvítání presidenta republiky měl býti dán výraz nevážnosti tohoto lidu k osobě presidenta republiky jako hlavy státu pro jeho domnělé nepřátelství k německé národnosti jako menšině ve státě. Že takové projevy illoyality vůči hlavě státu přiči se obecnému pojmu mravnosti, netřeba podrobněji rozváděti; stačí poukázati k tomu, že se jimi porušuje hrubě a způsobem přirozenému lidskému cítění se přičícím nejen vážnost k hlavě státu, ježto vyvolávají nenávist a nepřátelství k osobě presidenta republiky jako hlavy státu, nýbrž jsou v důsledcích svých způsobilé, ohroziti zdárné plnění úkolu jemu podle ústavní listiny svěřených a klidné soužití státních občanů. Pro tuto povahu projevu stěžovatele nelze mu přiznati pouhou povahu volného projevu mínění, nebo politického přesvědčení, poněvadž vybočuje z mezí zákona a stalo se podřadění jeho pod ustanovení §u 305 tr. zák. právem.

Čís. 1457.

§ 24 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z r. 1863.

Jest na zodpovědném redaktoru, by se informoval v Úředním listě o tom, zda uveřejněná stať, již hodlá znovu uveřejniti, nebyla zabavena.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1924, Kr I 241/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 15. února 1923, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin §u 24 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným ve smyslu obžaloby.

Důvody:

Rozsudek zjišťuje objektivní známky přečinu §u 24 zákona o tisku (první případ), sprostňuje však obžalovaného z obžaloby, jelikož tu prý není subjektivní podstaty skutkové. Ačkoliv dotyčná věta rozhodovacích důvodů jest poněkud nejasná, vychází z právních úvah rozsudku, že nalézací soud řídí se správným názorem, že první případ přečinu, o který jde, nepřepokládá pachatelova vědomí o zápovědi tiskopisu, jenž byl pachatelem rozšiřován, ale že stačí jinaké provinění (nedbalost) pachatele, jež proto trestnosti zbavuje neznalost zápovědi jen, nebyla-li jím zaviněna. Rozhodovací důvody dospívají dále k závěru, že takové nedbalosti u obžalovaného není; mohlť prý obžalovaný vším právem předpokládati, že tiskopis »Jak se odrakouštujeme« není zabaven, neboť

obžalovaný reprodukoval pouze doslova článek, který byl v jiných novinách uveřejněn, aniž úřady zakročily a soudní záповěď tiskopisu »Jak se odrakouštujeme« byla vyhlášena více než jeden rok před trestným činem, o který jde. Právem napadá zmatečnou stížnost veřejného obžalobce tento výrok první stolice důvodem zmatečnosti dle č. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. Rozsudek zjišťuje, že byl obžalovaný v době činu zodpovědným redaktorem periodického tiskopisu »B. Zeitung«, v jehož čísle 269 z 19. listopadu 1921 byl uveřejněn článek, jenž reprodukuje doslova některá místa neperiodického tiskopisu »Jak se odrakouštujeme«, k němuž článek sám poukazuje, podotýká, že byl vydán roku 1921 v P. Úkolem zodpovědného redaktora jest péče o to, by obsah časopisu, jím redigovaného, byl s hlediska trestního práva bezzávadným, obzvláště, by byl bezzávadným s hlediska Šu 24 tisk. zákona, t. j. by se nepřičil záповědi dalšího rozšiřování některého jiného tiskopisu, vyřknuté nálezem soudcovským a řádně vyhlášené. Podle Šu 238 tr. zák. náleží zodpovědnému redaktoru, by znal veškerá zvláštní nařízení, která se vztahují k jeho povolání a mají význam pro řádné, zákonům hověcí vykonávání jeho, tudíž obzvláště i nařízení ze dne 24. dubna 1919, č. 7 věstníku min. spravedlnosti, že uveřejňování nálezů zmíněného rázu, v Šu 36 zákona o tisku a Šu 17 úřední instrukce k tomuto zákonu nařízené, děje se v Pražských úředních novinách, jejichž titul byl později změněn v záhlaví »Úřední list republiky Československé«. Jedině přihlížení k veškerému obsahu tohoto úředního listu zaručuje zodpovědnému redaktorovi správné posuzování otázky, zda přičí se uveřejnění některého článku záповědi soudcovské. Dlužno proto požadovati na zodpovědném redaktoru periodického časopisu, by se udržoval ve stálé a úplné znalosti všeho, co ve jmenovaném listu bylo o nálezích zmíněného rázu uveřejněno, bez rozdílu, kdy a v jaké řeči se tak stalo. Kdyby byl obžalovaný této povinnosti řádně dostál, nemohl nevědět o soudcovské záповědi rozšiřování spisu »Jak se odrakouštujeme« a nemohl nepoznati, že článek uveřejněný v č. 259 časopisu »S. Tagblatt« z 15. listopadu 1922 reprodukuje obsah tiskopisu, jehož další rozšiřování bylo nálezem soudcovským záповěděno. Nepoznal-li to buď proto, že dotčené vyhlášky v úředním listě vůbec nečetl, nebo proto, že na ni zapomněl, nezabezpečil se znalostí případných nálezů, jaká mu náležela a byla možná. Obžalovaný jednal tudíž nedbale, spokojiv se tím, že článek, o který jde, byl v jiném periodickém tiskopisu uveřejněn, aniž úřady zakročily, neuvědomiv sobě, že tato nečinnost úřadů nezaručuje, že článek je s hlediska Šu 24 tisk. zákona bezzávadným, a nepřihlédnuv k obsahu úředního listu o případné záповědi spisu, jehož se článek jako pramene svých vývodů dovolává. Nedbalost obžalovaného je tím zřejmější a větší, že vývody článku obsahují dosti prudké útoky proti zákonům, proti ústavnímu činiteli a proti státním úřadům a poukazovaly tímto obsahem k možnosti dřívějšího zabavení dovolaného pramene a že článek poukazem na dobu a místo, kde a kdy byl vydán pramen, umožnil přezkoumati v poměrně krátké době obsah úředního listu co do případné záповědi rozšiřování tiskopisu, jako pramene dovolaného. Skutečnosti, z nichž — jak shora

uvedeno — vylučuje nalézací soud nedbalost a vinu obžalovaného, jsou tudíž pro tento závěr bez významu. Sprošťující výrok spočívá proto na nesprávném použití zákona co do pojmu nedbalosti a je zmatečným dle čis. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. Bylo jej, aniž bylo třeba zabývatí se ostatními vývody stížnosti, zrušiti a dle Šu 288 čis. 3 tr. ř. uznati obžalovaného vinným přečinem Šu 24 zákona o tisku, jelikož dle skutkových zjištění nalézacího soudu podává se, že nevědomost obžalovaného o zá-povědi tiskopisů, jehož obsah tiskem dále rozšiřoval, byla zaviněna jeho nedbalostí.

Čís. 1458.

Ideální souběh zločinu podvodu s přečinem dle Šu 486 čis. 2 tr. zák. Není-li tu vůbec jmění, jest vyloučeno poškození starých věřitelů přis-toupením věřitelů nových.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1924, Kr I 598/23.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Tá-boře ze dne 10. července 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ů 197, 199 a) tr. zák., zločinem podvodu dle §§ů 197, 200 a 203 tr. zák., zločinem zpronevěry dle Šu 183 tr. zák. a přečinem úpadku z nedbalosti dle Šu 486 odstavec druhý tr. zák., potud, že zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vin-ným zločinem podvodu dle §§ů 197, 199 a) tr. zák., zločinem podvodu dle §§ů 197, 200 a 203 tr. zák. a přečinem úpadku z nedbalosti dle Šu 486 odstavce druhý tr. zák., a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v tomto rozsahu znovu projednal a rozhodl; jinak zmateční stížnost zavrhl. Vy-hovující část odůvodnil

t a k t o:

Zmateční stížnost, uplatňující zmatky Šu 281 čis. 5 a 9 a) tr. ř., jest v příčině výroků odsuzujících stěžovatele pro zločiny podvodů dle §§ů 197, 199 a) tr. zák. a §§ů 197, 200, 203 tr. zák., a pro přečin úpadku dle Šu 486 odstavec druhý tr. zák. odůvodněna. Stěžovatel uznán byl vinným podvodem složení křivé přísahy vyjevovací, při níž žádného zabavitel-ného jmění neprokázal, protože soud zjistil, že měl v čas složení přísahy — 29. dubna 1922 — pohledávky v důvodech uvedené teprve po postupu jmění manželce dne 25. května 1921 vzniklé, jež vědomě při přísazném vyjevování jmění zamlčel. Současně odůvodňuje však rozsudek další vý-rok, odsuzující stěžovatele pro zločin podvodu listivým vylákáním zboží na zástupci firmy »L-a« a na Josefu K-ovi v létě 1921 a v září 1922, zejména též poukazem na doznání stěžovatelovo, že se smlouvou ze dne 25. května 1921 zbavil všeho svého majetku ve prospěch své manželky, sám tedy vůbec ž á d n é h o m a j e t k u n e m ě l, a že věděl předem, že objednané zboží platiti nebude, že si dodavatelé na něm ničeho nedobudou, k d y ž m a j e t k u n e m á. I když nelze mluvití přímo